

BIBLIOTECA
„PAULO COELHO“

PAULO COELHO, scriitor brazilian, născut la Rio de Janeiro în 1947. Înainte de a deveni unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii și un veritabil fenomen al culturii de masă, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera literară. Deși profund atașat de Brazilia natală (își scrie operele la calculator, în fața oceanului, în vila sa de la Copacabana), romanele lui dezvoltă drame universale, valabile oriunde și pentru oricine, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Cărțile lui Paulo Coelho, traduse în 56 de limbi și editate în 150 de țări, s-au vândut în zeci de milioane de exemplare. Este consilier special UNESCO în cadrul programului „Convergențe spirituale și dialoguri interculturale”, membru al comitetului director al Fundației Shimon Peres, al Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, al Lord Menuhin Foundation. Distins cu numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (cavaler al Legiunii de Onoare din Franța, martie 2000; Ordinul Rio Branco, Brazilia etc.), membru al Academiei Braziliene de Litere (din 28 octombrie 2002). Fondator al Institutului Paulo Coelho, care acordă ajutoare îndeosebi copiilor și bătrânilor din păturile defavorizate ale societății braziliene. Colaborator permanent al unor reputeate ziare, printre care *Corriere della Sera* (Italia), *El Semanal* (Spania), *Welt am Sonntag* (Germania), *The China Times Daily* (Taiwan).

Opere principale: *Pelerin la Compostela* (1987); *Alchimistul* (1988); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am șezut și-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003). Numeroase dramatizări, CD-uri și jocuri electronice după cărțile sale. Drepturile de ecranizare pentru *Alchimistul* au fost achiziționate de Warner Brothers, scenariul și regia fiindu-i încredințate actorului Laurence Fishburne (*Matrix*).

PAULO COELHO

*Manualul
războinicului
luminii*

Traducere din portugheză de
PAVEL CUILĂ

HUMANITAS
BUCUREȘTI

*Pentru S.I.L.,
Carlos Eduardo Rangel
și Anne Carrière,
maestri în materie de rigoare
și compasiune*

*O, Marie cea zămislită fără de prihană,
roagă-te pentru noi,
cei care ne îndreptăm către Tine.
Amin*

*„Nu este ucenic mai presus de învățătorul său;
dar orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul său.”*

LUCA, 6, 40

NOTA AUTORULUI

Cu excepția prologului și a epilogului, materialul conținut în prezentul volum a mai fost publicat în „Maktub”, rubrică prezentă în jurnalul *Folha de São Paulo* ca și în diverse alte ziare braziliene și străine, între anii 1993 și 1996.

PROLOG

„În largul plajei de vest a satului se află o insulă și pe ea e un templu uriaș, plin de clopote“, spuse o femeie.

Băiatul observă că ea purta veșminte ciudate și capul îi era acoperit de un văl. Nu o mai văzuse niciodată înainte.

„Ai vizitat templul acela?“, întrebă ea. „Du-te acolo și spune-mi cum ți se pare.“

Atras de frumusețea femeii, băiatul merse la locul indicat. Șezu pe nisip și scrută orizontul cu privirea, dar nu văzu nimic în afara priveliștii obișnuite: cerul albastru și oceanul.

Decepționat, se duse într-un sat de pescari din apropiere și întrebă despre o insulă cu un templu.

„Ah, a fost cu mult timp în urmă, pe vremea când trăiau pe-aici străbunii mei“, zise un pescar bătrân. „A fost un cutremur și insula s-a scufundat în mare. Dar deși nu mai putem vedea insula, încă putem auzi clopotele de la templul de pe ea atunci când marea le face să se legene acolo, în adâncurile ei.“

Băiatul se întoarse pe plajă și încercă să asculte clopotele. Stătu acolo toată după-amiaza,

dar nu izbuti să audă altceva decât zgomotul valurilor și țipetele pescărușilor.

Când se lăasă noaptea, părinții lui veniră să-l caute. A doua zi de dimineață, el se întoarse pe plajă; nu-și putea închipui că o femeie frumoasă ar fi fost în stare să-l mintă. Dacă ea avea să revină într-o bună zi, i-ar fi putut spune că nu văzuse insula, dar auzise clopotele templului pe care le făcea să răsunе mișcarea valurilor.

Trecură astfel multe luni; femeia nu se întoarse și tânărul o dădu uitării; acum era convins că trebuia să descopere bogățiile și comorile templului scufundat. Dacă ar auzi clopotele, ar fi în stare să o localizeze și ar putea recupera comoara ascunsă acolo.

Își pierduse orice interes pentru școală și pentru grupul său de prieteni. Se transformase în obiectul preferat al glumelor celorlalți copii, care obișnuiau să spună: „El nu mai e ca noi. Preferă să se uite țință la mare fiindcă îi e frică să nu piardă la jocurile noastre.”

Și toți râdeau, uitându-se la băiatul care ședea pe mal.

Deși nu izbutise să audă vechile clopote ale templului, băiatul învăța alte lucruri. Începu să-și dea seama că, de cât ascultase zgomotul valurilor, atenția nu-i mai era abătută de ele. Nițel mai târziu se obișnuie și cu țipetele pescărușilor, cu zumzetul albinelor, cu vântul care bătea în frunzele palmierilor.

La șase luni după prima lui conversație cu femeia, băiatul era capabil să nu se mai lase distras de nici un zgomot – dar încă nu putea auzi clopotele templului scufundat.

Veneau pescari să stea de vorbă cu el și stăruiau: „Noi auzim!”, ziceau ei.

Băiatul însă nu izbutea.

Ceva mai târziu, pescarii schimbă vorba: „Ești prea preocupat de zvonul clopotelor din adânc; renunță la asta și vino să te joci iar cu prietenii tăi. Poate că numai pescarii izbutesc să le audă.”

După aproape un an, băiatul gândi: „Pesemne oamenii ăștia au dreptate. E mai bine să mă fac mare, să devin pescar și să revin în fiecare zi pe plaja asta, pentru că a ajuns să-mi placă.” Și mai gândi: „Poate că totul e o legendă și – din cauza cutremurului – clopotele se vor fi sfărâmat și nu vor mai răsună niciodată.”

În după-amiaza aceea se hotărî să se întoarcă acasă.

Se apropie de ocean, ca să-și ia rămas-bun de la el. Mai privi o dată natura și – cum gândul nu-i mai stătuse decât la clopote – putu zâmbi iarăși auzind frumusețea cântecului pescărușilor, zgomotul mării, vântul suierând în frunzele palmierilor. Auzi de departe glasul prietenilor săi care se jucau și se simți bucuros dându-și seama că avea să revină la jocurile copilăriei.

Băiatul era mulțumit și – așa cum numai un copil știe s-o facă – se simți plin de recunoștință că era în viață. Era sigur că nu-și pierduse vremea, deoarece învățase să contemple și să venerze Natura.

Atunci, pentru că asculta marea, pescărușii, vântul, frunzele palmierilor și vocile prietenilor săi care se jucau, auzi și primul clopot.

Și altul.

Și încă unul, până când, spre bucuria lui, bătură toate clopotele templului scufundat.

Mulți ani mai târziu – bărbat în toată firea acum – se întoarse în satul și pe plaja copilăriei sale. Nu mai năzuia să recupereze nici o comoară din fundul mării; totul fusese poate doar rodul imaginației lui și nu auzise niciodată clopotele de sub apă într-o după-amiază pierdută din copilărie. Chiar și așa, se hotărî să se plimbe puțin, ca să audă zgomotul vântului și cântecul pescărușilor.

Care nu-i fu mirarea când o văzu, șezând pe nisip, pe femeia ce-i vorbise despre insula aceea cu templul ei.

„Ce faci aici?“, o întrebă el.

„Te așteptam pe tine“, răspunse ea.

El își dădu seama că – deși trecuseră amar de ani – femeia își păstrase aceeași înfățișare; vâlul care-i ascundea părul nu părea decolorat de trecerea timpului.

Ea îi întinse un caiet albastru, cu filele albe.

„Scrie: un războinic al luminii se uită cu atenție în ochii unui copil. Pentru că ei știu să vadă lumea fără amărăciune. Când vrea să știe dacă persoana de lângă el e demnă de încredere, încearcă să o privească așa cum ar vedea-o un copil.”

„Ce este un războinic al luminii?”

„Știi bine ce este”, răspunse ea, surâzând. „E cineva capabil să înțeleagă miracolul vieții, să lupte până la capăt pentru ceva în care crede, auzind totodată și clopotele pe care marea le face să răsună în adâncul ei.”

El nu se socotise niciodată războinic al luminii. Femeia păru a-i ghici gândurile: „Toți sunt în stare să fie. Și cu toate că nimeni nu se consideră războinic al luminii, cu toate acestea toți sunt.”

El se uită la paginile caietului. Femeia surâse din nou.

„Scrie despre războinic”, zise ea.